

Kapitel I

Ryker

”Tillykke. Jeg er stolt af jer,” sagde jeg.

Jeg klinkede mit glas champagne mod mine søstres. Tess og Skye havde lige sagt deres job op for at fokusere fuldt ud på deres forretning. De havde haft en lingeri-webshop i et par år, men nu forberedte de åbningen af en fysisk butik. Den officielle åbning var om tre uger.

”Tak bror,” svarede Tess

Jeg kunne se, at hun virkelig blev glad for mine ord. Men det var sandheden: Jeg var fandme stolt af dem begge to.

”Jeg er så glad for, at vi endelig tog springet,” sagde Skye, mens hun strakte sig på den sofa, de lige havde fået leveret til butikken. Tess og jeg sad på armlænene.

”Og nu, hvor vi alligevel sætter os mål :lad os håbe, at vi også snart får fat i en investor,” tilføjede Tess. Selvom de havde tjent en del på egen hånd, kunne de ekspandere hurtigere med en investors hjælp.

”Du ved jo, at jeg kan hjælpe,” tilbød jeg for nok 117. gang. Jeg var direktør i en kapitalfond og kendte mange investorer.

Den fond, jeg arbejdede for, kunne godt nok ikke tilbyde at investere i deres forretning – det ville skabe en interessekonflikt – men jeg havde da *nogle* forbindelser.

Tess rystede på hovedet. ”Vi har jo forklaret dig, at vi ikke ønsker at du sætter dit ry på spil for os. Tænk, hvis det her ikke fungerer. Det vil skade dit omdømme på Wall Street.”

Jeg var ligeglad med mit omdømme, når det gjaldt min familie. Jeg ville bare gerne gøre det så let for dem som muligt. Forretningsverdenen var nådesløs, og jeg var overbevist om, at den bedste vej til succes, var at gøre som vi altid havde gjort: holde sammen.

”Derudover hjælper du jo allerede.” Tess blinkede overdrevent og gav mig sit mest uskyldige blik.

Jeg vidste, der var noget på færde.

”Hvad skal jeg gøre?”

”Pas på, hvad du siger. Vores liste er kilometerlang,” advarede Skye mig. Vi havde allerede hængt gardiner op, da sofaen blev leveret.

”Ja, jeg ved det. Jeg så listen. Der er stadig en million ting, der skal ordnes.”

Det var derfor, vores familie skiftedes til at tage hen til butikken efter arbejde for at give en hånd med. De havde fået nøglerne for to uger siden, og vi havde delt ugedagene mellem os. Indtil butikken åbnede, ville vores bror Cole komme og hjælpe om torsdagen, jeg hjalp til om mandagen og vores fætter Hunter og hans kone Josie om onsdagen. Mor og hendes mand kom hver tirsdag og fredag.

Skye blinkede til mig, efter hun havde sat sig op igen. ”Ej, du har gjort nok for i aften. Tak for din hjælp med gardinerne. Tess og jeg skal pakke nogle nye onlineordrer.”

”Er det derfor, vi kun drak den lille champagne?” Jeg pegede på gulvet, hvor der lå en stor flaske ved siden af en bunke kasser.

”Åh nej, vi gemmer den store Dom Perignon til åbningen, hvor hele slænget er her,” sagde Tess. ”Minus Josie og Hunter.”

”Hvorfor kommer de ikke?” spurgte jeg.

”Det kan godt være, at de kommer. De er ude at rejse fra torsdagen før og er ikke sikre på, at de kan nå tilbage til åbningen. De to udnytter enhver mulighed for at rejse «,sagde Skye med et smil.

Nogle gange kunne jeg stadig ikke fatte, at vores fætter var gift med sin bedste ven, men jeg sagde det ikke højt. Dog kunne min søster vist fornemme, hvad jeg tænkte på.

”Stadig ikke kommet dig over, at Hunter brød ud af ungarleflokken, hva?” drillede Tess.

”Noget i den stil,” indrømmede jeg.

Selvom Hunter egentlig var vores fætter, så vi ham som en bror. Efter vores forældres skilsmisse flyttede vi med mor til New York, og Hunter voksede stort set op sammen med os. Josie havde været en ven af familien i lang tid, og hun var en af mine yndlingspersoner. Jeg havde bare aldrig forestillet mig, at hende og Hunter ville blive gift. Jeg havde altid forestillet mig, at Cole, Hunter og jeg selv ville være evige ungarle. I det mindste var Cole stadig ungarl, ligesom jeg selv var det.

Skye klinkede sit tomme glas mod mit med et bredt grin på sine læber, der strakte sig fra øre til øre. ”Bange for at tingene også vil ændre sig for dig, *Flirter?*”

”Slet ikke.”

Josie var den, der gav mig mit kælenavn, da vi var teenagere. Jeg var stolt af mit kælenavn og forsøgte at leve op til det så ofte som muligt.

”Jeg opfanger helt sikkert en smule frygt,” klukkede Tess.

Skye nikkede, mens hun pegede på mig. ”Ja, se. Han har det der udtryk, hvor hans pupiller bliver større og hans øjenbryn går sådan nedad.”

”Hvad mener I?” spurgte jeg forvirret.

”Det er sådan, du ser ud, når du er semi-bange,” informerede Skye mig.

Jeg stønnede.

”Jeg bliver ikke bange. Det er en af grundene til, at jeg er i den branche, som jeg er.” Jeg elskede det hurtige tempo, risikoen, markedets uforudsigelige natur – selv efter man havde analyseret alle aktiemarkedets resultatindikatorer.

”Ha! Jeg husker nogle situationer, der helt sikkert modsiger den påstand,” sagde Tess. Hun knipsede med fingrene, som om hun lige var kommet i tanke om noget altafgørende. ”Som dengang, hvor du havde festet lidt for hårdt i dagene inden jul, og du ikke var sikker på, at du kunne komme til familiemiddagen. Jeg mener helt sikkert, at ordene: *Red min røv* blev sagt i en meget bedende tone.”

Jeg stønnede, rejste mig fra sofaen og satte mit glas på den store kasse, som vi brugte som et midlertidigt bord. De var et par år ældre end jeg og huskede derfor ting, som jeg ikke gjorde ... og de lod mig ikke glemme de ting, jeg selv helst ville ignorere.

”Piger, hvis I ikke har brug for mig, så vil jeg smutte.”

”Vent! Vi må ikke glemme den daglige selfie,” sagde Tess, ”Lad os rykke os lidt længere væk, så sofaen er i baggrunden.”

”Hvorfor tager du de fotos?” spurgte jeg.

”Det er, så vi kan dokumentere vores proces og fremgang. Det hjælper os, når vi tænker, at vi aldrig når igennem vores to-do-liste.”

”Hey, det er sidste gang, vi kommer her i arbejdstøj,” sagde Skye. ”Der bliver joggingbuksefest her i butikken, indtil vi rent faktisk åbner for kunder, hvor vi bliver nødt til at se professionelle ud igen.”

”Kom nu. Ryk sammen til en Winchester-selfie,” sagde Tess.

Jeg grinede, mens de stillede sig på hver sin side af mig og vinklede telefonen, så vi alle tre kunne være i rammen med sofaen bag os. Skye justerede lyset, mens hun nævnte noget om, at mit hår var mørkeblondt og deres lysebrunt, og at det derfor kunne være svært at finde et filter, som passede os alle.

Bagefter samlede jeg min guitarkasse op og slængte den over min skulder.

”Skal du optræde i aften?” spurgte Tess.

”Nej, jeg tager bare min nye guitar med til baren.”

”Hyg dig,” sagde Skye.

Jeg elskede at spille guitar, og at optræde var den bedste måde at koble af på og lægge dagen bag mig. Jeg havde ikke planlagt noget denne aften, for jeg vidste ikke, hvor lang tid, jeg skulle hjælpe mine søstre. Jeg gik ud af butikken, så mig omkring og observerede omgivelserne med en analytikers briller: Lokationen var fantastisk. Der var en god strøm af fodgængere, og stedet tiltrak både de lokale og turisterne. Skye og Tess havde masser af relevant erfaring. De havde en god chance, for at få det til at fungere. Det var i starten af marts, så de ville gå glip af Valentins-salget, hvilket var en stor begivenhed indenfor deres branche, men hvis de nåede at åbne til april, som de planlagde, kunne de stadig nå at udnytte påskesalget.

Jeg tog direkte til Northern Lights – den bar, hvor jeg optrådte fra tid til anden. Der var fyldt i aften. Happy Hour var begyndt for noget tid siden, og en flok jakkesæt var kommet hertil direkte fra Wall Street. Når jeg stod på scenen, beroligede det mig at betragte publikum. Når jeg skulle mase mig igennem det, var det knap så afslappende.

”Rose, jeg har noget til dig,” sagde jeg til bartenderen i baren. Hun var også manageren. Jeg lagde min guitar på disken.

”Uh, du har medbragt dit nye legetøj til opbevaring. Må jeg kigge på den?”

”Selvfølgelig.”

Hun åbnede kufferten og gispede. Ja, jeg var også stolt af den. Nogle folk samlede på biler. Jeg havde en svaghed for guitarer. Den her var en splinterny, elektrisk model. Dens lyd var klar – med en blød undertone.

”Ryker Winchester, du overrasker altid. Jeg elsker, hvordan du ikke er bange for at prøve noget nyt. Du har aldrig haft en elektrisk med før,” sagde hun stille.

Jeg kunne godt lide at udfordre mig selv – det gav mig noget at se frem til.

”Jeg spiller på den i denne uge.”

”Vil du have den gamle med tilbage?”

”Nej, bare lad den blive her også. Jeg kommer til at variere lidt fra tid til anden.”

”Vil du have en øl?”

”Helt sikkert!”

Hun hældte en halvliters fadøl op og lod den glide hen over disken til mig. Inden jeg fik taget den første slurk, nåede en hævet stemme mine ører.

”Du er ikke min kone, for fanden da. Du er ikke engang min kæreste mere, så intet af det der er mit ansvar.”

Jeg så mig omkring i lokalet for at finde ud af, hvor stemmen kom fra. Hvilken idiot kunne finde på at tale sådan til en anden person?

Jeg fandt idioten, knap en meter fra mig, sammen med den kvinde, han talte til. Hun havde runde øjne og mørkebrunt hår.

Hold kæft, hvor var hun smuk.

Hendes skuldre var slunkne og hendes blik flakkede undskyldende til de nærtstående.

Jeg lod min øl stå på disken og gik hen mod dem.

”Sig undskyld til damen,” sagde jeg roligt og fattet.

”Hvad fanden er dit problem?” spurgte fyren.

”Mit problem er, at du er en idiot. Sig undskyld til hende.”

Tæt på var hun endnu smukkere – bløde, voluminøse læber, store, grønne øjne. Hun åbnede munden for at sige noget, men i næste øjeblik skubbede Idiotten mig ind i mængden bag os, som ventede på at bestille.

De flyttede sig for mig, men en eller andens albue ramte min kind samtidig. Min arm ramte min fadøl, og den fløj hen mod min splinternye guitar. Den spildte øl endte ud over det hele. Rose kastede servietter til mig, og jeg skyndte mig at tørre væsken af, men jeg vidste at noget af det havde ramt det elektriske kredsløb.

Fuck.

Jeg undersøgte strengene, men det var umuligt at få et overblik over skadens omfang. Da jeg endelig løftede hovedet, opdagede jeg, at Idiotten var væk.

”Gil smed ham ud,” forklarede Rose.

Gil var stedets udsmitter. Jeg så mig omkring for at finde kvinden, som havde været sammen med ham, men jeg kunne ikke få øje på hende nogen steder.

Pis.

Jeg ville virkelig gerne sikre mig, at hun var okay.

”Virker den stadig?” spurgte Rose, mens hun pegede på guitaren. Overfladen var klistret af øl.

”Jeg ved det ikke. Jeg tager den med til min guitarbygger. Så må jeg se, hvad han siger.”

”Sikke noget lort. Helt ny og alt muligt. Er du kommet til skade?”

”Jeg er okay. Kender du dem? Parret?”

”Nej.”

”Så de er ikke stamkunder?”

Det, jeg i virkeligheden ville spørge om, var om *hun* ikke var stamkunde, selvom jeg allerede kendte svaret. Jeg ville have husket hende, hvis jeg havde set hende her før.

”Nej. Jeg har en god hukommelse. De har ikke været her før. Vil du have noget is til den kind? Du kommer til at få et blå mærke i morgen.”

Jeg stønnede. Hun havde ret. Jeg kunne mærke huden pulsere omkring stedet, hvor jeg var blevet ramt af albuen.

”Is lyder godt. Tak.”

Som trediveårig var jeg allerede en af de yngste investeringsdirektører i firmaet, og min ungdom var ofte en hæmsko. Jeg forsøgte at udjævne ulempen med en altomfattende viden om markedet og en historik af misundelsesværdige resultater. Et blå mærke på kinden ville ikke være velset blandt de klienter, som havde tillid til, at jeg kunne håndtere deres porteføljer, som var millioner af dollars værd.

Jeg tog imod den isspand, som Rose rakte mig og lagde min skadede guitar ned i kufferten igen, før jeg stillede mod en af sofaerne i hjørnet. Selvom jeg godt vidste, at det var nyttesløst, så jeg mig alligevel omkring i baren igen. Hun kunne da ikke være gået med ham igen, kunne hun? Det lød, som om at han havde droppet hende. *Offentligt.* Jeg afskyede mænd, som ikke havde nogen form for ansvarsfølelse eller respekt for andre.

Jeg holdt isen mod min kind resten af aftenen ... mens jeg planlagde at finde denne mystiske kvinde, som jeg ikke kunne få ud af hovedet.